

Egy személyes élményem, történetem egy fogyatékos diáktársammal, emberrel, parasportolóval kapcsolatban

Janus Pannonius Gimnázium - Kovács Janka 9. c

A pázsit puha öleléséből figyelem, ahogyan az áttetszőn csillogó ruhájú táncosok engedelmesen felfelé igyekeznek. Szép sorjában egyik a másik után szállingózik a derült égbolt felé, mit a bodrozódó felhőkön átszökő napsugarak aranyoznak be. A gömbök kész kavalkáddá alakulnak, vígan lejtik körbe egymást, ahogy a lágy nyári szellő megsürgeti őket. Szépségük széles mosolyt csal az arcomra.

Még megnyújtózom egyszer a fű cirógatásában, majd felpattanok, hogy érdekesebb elfoglaltság után nézzek, mivel a frissen felmosott erkély emlékei lassan kezdenek elhalványodni. A tócsái felszáradnak, a buborékok a terebélyes lombú fáknek koccanva kipukkannak, a nedves, friss levegő újra fullasztóvá válik.

A hat éves énemnek nem voltak túl összetettek a vágyai; mondjuk ha találna... Egy labdát! Ez az! Lehajolok, hogy felemeljem, azonban a kerítés egyik nagyobb részén keresztül megpillantok egy üldögélő alakot a kertben. Közelebb lépek, majd egyik szememet lehunyva átlesek a deszkákon. Csak az ölében pihenő kezét látom a rózsaszín tündérszirmú virágok takarásától.

- Szia! - szólítom meg félénken ajkaimat a fához tapasztva. A férfi lassan, túl lassan emeli tekintetét a hang irányába. Nem tűnik meglepettnek, érdeklődőnek meg még kevésbé. - Te itt laksz? - tudakolom a rokonaink házára árnyékot vető hatalmas épület felé biccentve, azonban csak egy igenlésnek is alig mondható hümmögéssel válaszol.

- Mi csak néhány napja érkeztünk vendégségbe ide, Erdélybe - csevegek tovább figyelmen kívül hagyva a szinte áramló melankóliáját, mit egy újabb hümmögés követ.

Hirtelen sugallatra megragadom a labdát, és sebes léptekkel megkerülöm vele a kerítést.

- Szeretnél kidobósz... - Akarom invitálni, azonban az elém táruló látványtól belém fagy a szó, és lecövekelek. A bácsi leverten, viseltes üveges szemével mered maga elé egy tolószékben ülve. Oldalra billentett fejével veszem szemügyre. A mozdulattól hullámos tincseim könnyedén meglibbennek, majd visszaereszkednek csontos vállamra. Tudom, hogy nem illene megbámulnom az idegent, úgyhogy inkább úgy teszek, mintha semmi különös nem találnék a helyzetben. - Nincs kedved dobálni? - formálom át kérdésem.

- Nem menne - feleli kurtán. Szemeit lesüti, mintha szégyellené magát.

- De, de - gyözködöm hajthatatlanul. - Neked majd csak el kell hajtanod. Így ni! - teszek a karommal egy hirtelen mozdulatot szemléltetésképpen. - Én meg majd elkapom, és visszahozom neked. - Időt sem hagyva ellentmondásra nyomtam a kezébe a játékszert. Meg-meg forgatta kezében, majd gyönyörű ívvel pontosan a kert végében álló gazos vödörbe dobta. Meglepettségem elégedett mosolyt csal a szája sarkába.

Végül annyira belelendültünk a játékba, hogy észre se vettük, hogy elrepült a délután. Mikor édesanyám vacsorázni hívott, a bácsi nem kérte, hogy látogassam meg újra, azonban másnap azonos időtájt láttam, amint újra kiül napozni, és óvatosan át-át les a mi udvarunkra, feltűnésemet várva. És én tudtam, hogy szeretné, ha mennék, mert így elterelődnek gondolataival, mik bizonyára egy szempillantás alatt felőrölnék.

Már a cipőmet húztam, amikor a szomszéd ház belsejéből kiszűrődő hangok ütötték meg a fületem.

- Néhány hete engedték ki a kórházból - csípek el egy-két szót egy fáradt hangú nő telefonálásából. - Azóta ki se akart mozdulni, csak ült és bámult. Nem szólt egy szót sem. A minap is alig tudtam rávenni, hogy szívjon egy kis friss levegőt. - Kisebb szünet beállta után a nő újra megszólal - Nos, egy bugyuta meggondolatlanság tehet az egészségről. Múlt hónapban a Balatonon nyaraltunk. Lementünk a partra, és a férjem akart ugrani egy fejest a mólóról. A tó vize azonban túl sekély volt. Beverte a fejét, és eszméletét veszítette. El se tudod képzelni azt a kétségbeesést, ami eluralkodott rajtunk, eltompítva agyunkat, miközben tudatosult bennünk, hogy nem bukkant fel a felszínre. Szerencsére az eszeveszettül fötrő kezeink hamar beleakadtak testébe, és időben ki tudtuk húzni a vízből, ám az ütéstől deréktől lefelé lebénult. Az orvosok szerint soha többé nem fog tudni majd újra talpra állni. - újabb hallgatás ált be, a fagyos levegőt a madarak csiripelése se tudja felpezsdíteni. - Igen, sajnos. - folytatja kicsit halkabban, inkább csak magának motyog, mintsem a vonal végén lévőnek - Pedig kimondottan rajongott a vízilabdáért. Viszont ma valahogy más. Ma már magától akart kimenni... A nő kinéz az ablakon, leereszti kezében lévő telefonját, és meghatottan figyel kettősünk szórakozását.

És ezt követően a férfi minden egyes nap ott ült, a rés előtt, a leanderek árnyékában, mitől abban a foltban a pázsit már egészen kikopásnak, kiszáradásnak indult. És én pedig minden egyes nap meglátogattam. Ő sosem tett fel kérdéseket, az enyéimre pedig csak tömör és homályos válaszokat adott. Azonban nem is volt igazán szükségünk szavakra, hiszen mindkettőnk belefeledkezett a játék örömébe.

Hazatérésünket követően nem sokkal értesültünk róla, hogy a férfi egy helybéli mozgáskorlátozottak közösségéhez csatlakozott, ahol a tagok támogatják egymást, valamint szabadidős sportokat is játszanak együtt. Ez leírhatatlan boldogsággal töltött el.

A mai napig nem találkoztam még nála erősebb és kitartóbb személlyel, aki az általa átéltek ellenére sem adta fel. Nem mondott le magáról, és arról, amiért oly keservesen megküzdött. Nem hagyta, hogy a rémisztő fájdalmai gátként tornyosuljanak fölé elzárva minden egyes cseppnyi reményt tőle, hanem megtalálta így is kiteljesedésének kulcsát. Megtalálta a boldogságát.